

MÉREGTELENÍTŐ

2018.02.szám

Kedves Olvasó!

Február kétarcú hónap, most, január végén, mikor próbálunk bekukucskálni a Jövőbe, még nem látható, melyik arcát fordítja majd jobban felénk.

Lehet, hogy igyekszik bepótolni az elmaradt Telet, s jön még fagy, és „kutyára dér”. De az is lehet, hogy az egész hónapot a „semmilyen” idő jellemzi majd: se hideg, se meleg. Erre pedig Jézus is negatív véleményt mondott: „mivel langyos vagy, kivetlek...”. És mi sem szeretjük.

Az is eszembe jutott, milyen ellentétes hangulatok jellemzik ezt a hónapot. Farsang a Vidámság, Tréfa, Bővelkedés ételben-italban, s Vígasságokban. De épp a hónap közepén megszólal a figyelmeztetés: „Emlékezz ember, hogy porból vagy és porrá leszel!”

Mikor gyerekkorunkban sehogy nem fértünk a bőrünkbe széles és szeles jókedvünkben, szokták mondani szüleink: sírás lesz a vége! És ez többnyire be is következett. Felnőttként, visszamenőleg haragudtam ezért: miért vették el a kedvünket?

De nem erről van szó, hanem józan figyelmeztetésről. Örülsz, vigadsz, jó, de ne feledkezz meg Magadról! Arról, hogy ki vagy? Halandó ember, s bizony többnyire váratlanul köszönt be az Elmúlás. Hát ne legyen Váratlan, pontosabban ne légy készületlen!

Ne csak múlasd az Időt, inkább hadd teljen! Élj szépen, gazdagon!

Mai eszemmel ugyanakkor azt is mondom: félelmünkben azért ne éljük át előre az elmúlást, mert az hamis érzés lesz, képzelet szüleménye. Csak tudjunk róla, talán meg se lepődjünk. S főként ne érezzük mindezért vesztesnek magunkat, hisz vígságban is, könnyekben is mindig velünk van Ő, aki az Út végén mindnyájunkat ölelő karokkal vár!

S végül is ennek lehet örülni, ha hiszünk Benne! (P.M.)

Áldás

Áldja meg Isten a földet, ahol élek,
az utat, amelyen járok,
azt a célt, ami felé most törekszem,
és ahová lábaim visznek.

Mindenható, mindenütt Jelenlévő,
kérek, áldj meg akkor is, ha megpihenek,
s ha csak várakozom.

Áldd meg azt, ami felé akaratom fordul,
áldd meg azt, amire életem vágyódik,
és legyen sokszorosán áldott, amiben bizakodom.
Királyok Királya, áldd meg tekintetemet.

Kovács Magdolna: Olyan a világ, amilyennek elképzeled!

Ma találkoztam valakivel, valakivel, aki valami olyasmit tett, hogy ameddig élek, mindig emlékezni fogok rá, és erre a napra is. Ez a valaki egy 5 éves kisfiú.

Úgy hozta az élet, hogy várakoztunk, ő az édesanyjával, én egy ismerősömmel. Közben beszélgettünk, én az ismerősömmel, ő az édesanyjával. Egyszer csak meglepő dolog történt, a kisfiú odafordult hozzám és azt mondta:

- Megengeded, hogy megismerjelek? Szeretnék megismerni.

Meglepődtem ezen a kérésen, olyannyira, hogy csak egy fojtott hangon ki-préselt: „persze” volt a válaszom. Ahogy ránéztem, azonnal tudtam, ő nem lát engem. Legalább negyed órája ültünk egymás mellett, de addig észre sem vettem, hogy ki van mellettem, annyira elmélyülten beszélgettem a régen látott ismerőssel. Elmosolyodtam és megismételtem:

- Persze, ha szeretnéd, szívesen megismerkednék én is veled.

Ő is elmosolyodott és azt mondta: - Köszönöm, szeretném.

Eddig csak filmekben láttam, hogy ilyenkor mit szoktak tenni. Felém nyújtotta a két kis kezét, én pedig közel hajoltam hozzá. Kis puha ujjacskái, nagyon finom mozdulatokkal elindultak az arcomon, és közben mosolygott és mosolyogtam én is. Mosolyogtam, de közben eleredtek a könnyeim, és nem sikerült visszafojtani. De ő tudta, mi történik. Édes hangon megszólalt:

- Ne sírj, ez nekem nem fáj.

Megkérdeztem tőle, honnan tudja, miért sírok.

- Érzem. Tudom, hogy azért sírsz, mert sajnálsz - válaszolta.

- Nem sajnállak, hanem csodállak - mondtam.

Erre nem szólt semmit, csak még szebben mosolygott, és közben kis ujjacskái az arcomat fürkészték. Úgy éreztem, hogy simogat, soha nem volt hasonló érzésem, mintha minden kis sejtje érezhető lett volna. Egyszer csak megszólalt: - Te szép vagy és kedves.

Ekkor felnevettem: - Kicsikém, te egy tündér vagy, de én nem vagyok szép, inkább csak olyan átlagos, de lehet, még az sem. Hogy kedves, hát... itt is elbizonytalanodtam... mondjuk, igen, általában az vagyok.

Összeráncolta a kis homlokát és határozottan közölte: - De igen, szép vagy. Én látom, hogy az vagy!

Ekkor eszembe villant, hogy miért mondok ellent neki, amikor az előbb nagyon alaposan „megnézett”, és ha ő ezt látta, ha ilyennek látott, akkor miért vonom kétségbe azt, amit „látott”, hogy jövök ahhoz, hogy azt mondjam neki, nem lát jól. Hirtelen elszégyelltem magam, és azt mondtam neki:

- Bocsáss meg, jól láttad, szép vagyok.

Erre kis büszke mosolya előntötte az arcocskáját és határozottan kijelentette: - Mondtam, jól látok.

A szívem a torkomban dobogott és megkérdeztem tőle, megfoghatom-e a kezét. Igen, válaszolta és mosolyogva nyújtotta is felém. Megfogtam azt a két csodálatos kis kezét, mondtam, az arcomra fogom tenni, hogy nézze meg még egyszer. Ismét elindultak a kis ujjai, mosolygott miközben azt mondta:

- Most már nem sírsz.

És úgy simogatta végig az arcomat, ahogyan csak azok tudják, akik igazán, őszintén szeretnek. Megszólt: - Szoktál szomorú lenni?

- Igen, néha szoktam - válaszoltam.

Erre megkérdezte: - És olyankor mindig sírsz?

- Nem, nem mindig - feleltem.

- És amikor sírsz, akkor fáj a szemed is, vagy csak ott belül valami?

- Általában csak ott belül valami, de ha nagyon sokat sírok, akkor a szemem is szokott – válaszoltam.

Láttam, hogy gondolkodik, mindeközben a két kis kezével közrefogta a fejem.

Ismét megszólt: - És melyik fáj jobban?

- Ami ott belül fáj.

Erre ő: - Tudod, hogy mi az?

- Gondolom... én léleknek hívom.

Azt mondta: - Igen, az.

Ekkor azt éreztem, hogy egy hetven éves ember bölcsességével beszél hozzám... - Az fáj a legjobban. Tudom, most szeretnéd megkérdezni, milyen érzés, hogy nem úgy látok, ahogyan te. Nekem nem rossz, mert én nem emlékszem arra az időre, amikor még láttam. Lehet, hogy így sokkal szebb dolgokat látok, és tudod, – ekkor egészen közel hajolt hozzám és suttogva mondta – én látom az angyalkákat is.

Én is suttogva kérdeztem: - És ők milyenek?

Komolyan válaszolt: - Mindig kedvesek, de nem mindig mosolyognak.

- Haragudni is szoktak?

Azt mondta: - Nem, nem haragszanak, ők nem olyanok, ők nem is tudnak haragudni. Csak tudod, néha nagyon sok a dolguk.

Elmosolyodtam, és ő is.

- Szép lehet az a világ, amit te látsz – mondtam.

- Olyan, mint amilyennek elképzelem – felelte. Amikor akarom, akkor nagyon szép, de van, amikor nem annyira. Van, amikor néha szomorú vagyok, mert nem tudok elképzelni valamit. Például tegnap anya mondta, hogy lila a kardigánja. A lilát nem tudom elképzelni, és az nagyon bánt.

Megkérdeztem, ismeri-e a virágokat. Igennel válaszolt. Nagyon sokat ismer. Tavasszal és nyáron is mindig nézegeti. Kérdeztem, hogy van-e közötté apró és nagyon puha, bársonyos, amelyiknek ibolya a neve. Azt mondja igen, arra jól emlékszik, az nagyon szép.

- Na, látod, olyan a lila.- mondtam. Láttam, hogy nagyon töri a kis esztét.

Egyszer csak elmosolyodott és azt mondta:

- Köszönöm szépen, hogy megmutattad nekem a lilát, már tudom, hogy milyen. Ekkor édesanyja felé fordult:

- Anya, szép a kardigánod.

Sajnos el kellett köszönnöm újdonsült kis barátomtól. Kértem tőle, engedje meg, hogy búcsúzóul adjak neki egy puszit. Odahajoltam és megpuszítottam.

Ő pedig két kis karjával átölelte a nyakamat és a fülembé súgta: - Szeretlek.

Erre ismét eleredtek a könnyeim, pedig minden létező erőmet összeszedtem, de nem tudtam visszatartani és csak annyit sikerült mondanom:

- Én is szeretlek.

Mosolygott és búcsúzóul még egyszer megsimogatta az arcomat...

És, hogy mennyi mindent tanított nekem ez a kis ember, azt el sem tudom mondani. Úgy éreztem, hogy egészen más ember lettem. Másképpen látom a világot, mint ahogyan reggel láttam. És most már tudom, ha nem mindig olyan szép valami, akkor lehunyom a szemem és szépnek képzelem, és akkor az én világomban azonnal széppé változik... Mindannyian élhetünk egy szebb világban... ha megtanuljuk elképzelni.

Janikovszky Évától a januári számban közöltünk egy kedves írást kisgyerekkor élményeiről. Az alábbi viszont már azt taglalja, amit az időskorban élünk át, lehet, hogy épp Te is, kedves Olvasó. Én jókat derültem a mondatain - szóról szóra igaz, amit ír. Hátha Te is örülsz, hogy sokan járnak ebben a cipőben! Derűre föl! 😊

Janikovszky Éva: Helyzetgyakorlatok kezdő öregeknek

A kérdés az: hogyan vegyük észre, hogy öregsünk?

Mert azt ne higgyük már, hogy valaki majd szól. Nem, sajnos, senki sem szól, pedig mindenki látja, észleli - de ránk hagyja a felismerést.

Legfőljebb nénizni vagy mamikázni kezd.

És még ezt a finom jelzést sem baráti körünk fiataljaitól kapjuk - ők változatlanul Sziával üdvözölnék és keresztnevünkön szólítanak –, hanem a kereskedelem, az ipari szolgáltatások, az egészségügy, valamint a közhivatalok némely dolgozójától, no meg az egyszerű járókelőktől, közlekedőktől. (Csak emlékeztetőül: Mit adhatok a néninek? Hát ez bizony sokba fog kerülni, mamika!)

Eleinte összerándulunk, aztán arra gondolunk, hogy egyszerű bunkóság. Hiába, no, nálunk nem honosodott meg az asszonyom, hölgyem megszólítás. De aztán csak szöget üt a fejünkbe a sokasodó néni meg mamika. Elérkezett az idő, amikor már nem foghatunk mindent a frontátvonulásra, a tegnapi rossz éjszakára vagy az idegkimerültségre.

Szembe kell néznünk magunkkal - méghozzá tükör előtt nappali világításban. Nos, igen. Kis ráncok. Mimikai ráncok. A sok nevetéstől. De mi ott az a barna folt? Mit egy, kettő, három. És a kézfejükön? Nem múlt el a diószedés nyoma?

A nyakunkon meg sötét szemölcs, és hoppá! Ne is folytassuk. Eleinte úgy gondoljuk, hogy ózonlyuk, ultraviola-sugárzás. Vagy a szomszédék permetléje még a nyárról, amikor átfújta a szél. Akármilyen legyen is, utána kell járni. Nagy elhatározás: elmegyünk a bőrgyógyászhoz. Feldúltan mutatjuk neki a frissen felfedezett csúfságokat. Ő még a hátunkat is megnézi, amit mi szerencsére nem látunk, de érezzük az ujj finom érintését itt, meg itt... soroljuk a feltételezett okokat - ő meg rezignált mosollyal hallgatja. Nem kell megijedni asszonyom - szól végül nyájasan -, ezek időskori bőrelváltozások. És hogy mit lehetne ellene tenni? Sorolja... de értünk a szóból, semmit. Ez van. De ártalmatlanok, a korral járnak. Mondjunk köszönetet és gondoljunk a százegy kiskutyára, milyen aranyosak a foltokkal. Mindenki imádja őket.

Rövidest a fogaink jelentkeznek. Nyilall a bal felső ötös. Újabb nagy elhatározás, irány a fogorvos. Semmi gond, megmenthető, mosolyog ránk, aztán rutinszerűen megkocogtatja a jobb felső hármast, négyest, ötöst. Nem érzékeny, csak éppen majd kiesik. Igyekezünk tátott szájjal is méltóságteljesen fogadni a döntést, hogy egyelőre részprotézis is megteszi. Ne kérdezzük, hogy meddig, mert még megmondja. Inkább gondoljunk arra, hogy Hollywood ifjú sztárjelöltjei már húszéves korukban kihúztatják az összes fogukat, s észveszejtő mosolyuk gyönyörű protézisüknek köszönhető. Mi spóroltunk majd fél évszázadot. Itt az ideje, hogy a mi mosolyunk is ellenállhatatlan legyen.

Aztán a hajunk. Néhány szál a blúzon. Valamivel több a fésű fogai közt. És mosás után a lefolyóban. Mi ez? Persze lehet a kipufogógázoktól vagy a veszélyes hulladéktól, a hidegtől, a melegtől, a fűtéstől, de ne reménykedjünk. Ez bizony hullik. Csak azért nem olyan feltűnő, mert amúgy is elvékonyodott. Talán egy hajszesz segít. Bízunk benne. A bizalom, a hit nagy erő. És örvendezzünk azon, hogy ismét divat a kalap. Ha eddig nem viseltük, kezdjünk el divatozni. Ugye milyen jól áll? Kár, hogy 30 évvel ezelőtt nem volt divat.

Abba, hogy az ifjú szépség mulandó, még csak beletörődik az ember. De a neheze még hátravan. Eleinte fel sem tűnik, mikor a gyerekképű vízvezeték-szerelő vagy csomagküldő azzal búcsúzik a borralaló után: jó egészséget mamika. Még csak a mamikán bosszankodunk, s nem halljuk meg a lényegét, amit ezek a fiatalok már valahonnan tudnak, a „jó egészséget”.

Persze voltunk mi már betegek eddig is. Kórházban is feküdtünk ilyen-olyan panaszokkal, kisebb műtéteken is átestünk - aztán meggyógyultunk. Hát ez az. Most más következik.

...Egy éjszaka iszonyú fejfájásra ébredünk. Fájdalomcsillapító, már megint a fronthatás, gondoljuk. Sok hasonló éjszaka után rémülten tapasztaljuk, hogy a lépcsőn lefelé menet szédülünk. Hát ez meg micsoda? Vérnyomás? Ha forgatjuk a fejünket, recseg-ropog valami a tarkónk táján. Aztán egy reggel az

ébresztőóra vagy a telefon csörgésére kipattannánk az ágyból, de még a papucsunkat se érzük el, fordul velünk egyet a világ és orra (hasra, hátra) esünk. Megütöttük, de nagyon medencecsontunkat (vállunkat, térdünket, koponyánkat) és fáj, nagyon fáj.

Ha egyedül élünk, ne jajgassunk, mert ettől csak rosszabb lesz. Nem ez az önsajnálát ideje. Ha számíthatunk segítségre, akkor is csak szordínóval nyögjünk, ne rémisszük meg hozzátartozóinkat (albérlőnket, főbérlőnket) azzal, hogy ezután mozgásképtelen öregasszonyt kell ellátniuk. Az eszméletvesztést - bármily csábító is - mellőzzük. Ha valaki a segítségünkre siet, suttojuk azt, hogy csak ezen a hülye szőnyegen csúsztam el. Ha egyedül vagyunk, fohászkodjunk és mozgassuk meg karunkat, lábunkat. Próbáljunk meg négykézlábra állni. Megy az, ha nehezen is. Később két lábra, de erősen fogódzkodva. Amíg pánikban vagyunk, ne döntsünk. Ne hívjuk fel a gyerekeket, hogy itt fekszünk összetörve, mert lehet, hogy hozzánk rohannak, és csak szégyenkezhetünk, ha már kávézás közben találnak ránk a konyhában. Arról nem is szólva, hogy esetleg legközelebb, amikor valóban összetörjük magunkat, már el sem jönnek. Előbb-utóbb jobban leszünk, akkor vánszorogjunk el az orvoshoz. Mire kivárjuk a sorunkat a rendelőben, aztán a röntgennél, már alig fáj. Visszük a leletet, s ekkor megtudjuk, hogy nem hirtelen felindulásból estünk hasra, hanem ritkulnak a csontjaink, meszesednek, kopnak a csigolyáink. Persze, mindenre van gyógyír: fizioterápia, kétféle tableta, kenőcs, gyógytorna, uszoda. Ne tegyük fel a csacska kérdést, hogy na és mikorra várható a gyógyulásunk?

Érjük be azzal, hogy a panaszok csökkenni fognak!!!! (Vagyis kevesebbet szédülünk, ritkábban fáj a fejünk, kisebbet esünk) Mindenesetre reggelente óvatosan keljünk fel az ágyból. Egy: lassan felülünk, kettő: letesszük a lábunkat a földre, három: lassan felállunk, s némi várakozás után már el is indulhatunk.

Egyszóval a felkelésnek is neki kell készülődünk. Mint annyi minden másnak. Mert mostanában, mit tagadjuk, készülődünk. Hogy mire? Mindenre. Egy hétig emésztjük magunkat, mielőtt megírunk egy levelet. Három napig tervezzük, hogy felhívjuk ezt vagy azt, ismerőst, barátot. Az évtizedek óta ismert címeket, telefonszámokat göröcsösen ellenőrizzük.

Készülődünk haját mosni, gombot felvarrni (végül is van másik blúzunk), mosogatni, az utcára lemenni. Mert mostanában valahogy nem ugrunk le csak úgy ukmukfukk 2 zsemlyéért a boltba. Nem ám. Hosszadalmasabb a készülődés, mint régen egy utazás előtt. Akkor ugye azt gondoltuk végig, hogy mit kell magunkkal vinnünk. Most meg azt, hogy mit kell magunkkal csinálnunk. Szemcsöpp, lúdtalpbetét, részprotézis, egy kis szín az arcunkra, kalap a fejünkre. (És ez még csak a kezdet, mert hol van még a fűző, hallókészülék, a bot?)

Aztán a táskaellenőrzés következik. Szemüveg (azzal is alig látjuk az árakat), papír zsebkendő, WC-papír, személyi igazolvány. A pénztárcánkat helyezzük biztonságba! Vegyük ki belőle a pénzt, és tegyük egy külön rekeszbe. Mielőtt kilépünk az ajtón, ellenőrizzük, hogy lekapcsoltuk-e a villanyt, elzártuk-e a

gázt. Az ajtót gondosan zárjuk be, a kulcsot mindig ugyanabba a rekeszbe tesszük, mert hazafelé jövet keresgélés közben téphetik le nyakunkról öreganyánk arany nyakláncát.

Mindig írjuk fel egy cetlire, hogy mit akarunk venni. A cédulát tesszük a zsebünkbe. Ha filctollal és nagy betűkkel írunk, a szemüveget elő se kell venni. De a cédula fontos. Mert különben állunk a boltban és révülten indulunk az akciós mangó konzerv és kutyaeledel felé (nem tudjuk, mi a mangó és nincs kutyánk), de elfelejtjük a 2 zsömlét, amiért jöttünk.

Vegyük tudomásul, hogy az idő rohan (ma hétfő van, és csiribi-csiribá, utána újra péntek), mi meg csak jövünk-megyünk, visszük ki a kávécsészét, kis tányért, utána külön a kanalat és még mindig ott felejtettük a tejet. Staccato élünk. Behozzuk, kivisszük, elővesszük, eltesszük. Aztán elfelejtjük, hogy hova. Igen, igen, naponta órák hosszat keresgélünk. Kulcsot, szemüveget, címet, telefonszámot, nagy lyukú tüt, csekket, lottószelvényt, orvosságot, eldugott pénzt, feladásra váró levelet, bélyeget, csomagolópapírt, pillanatragasztót, mélyhűtőzacskót, egy elgurult gombot, papírvágó ollót, egy kis maradék szegfűszeget. Mert valljuk be: egyre feledékenyebbek vagyunk. És ebből következik a legfontosabb tanács: ha már elfelejtjük, hogy bevettük-e az orvosságot, hogy hol hagytuk a szemüvegünket, hogy megsóztuk-e a húst, és miért nyitottuk ki a frizsidert, akkor felejtsük el a sérelmeinket is!

Bőrünk ugyan ettől sem lesz feszes és fiatalos, hajunk sem lesz dús és selymesen csillogó, de még mindig miénk a döntés, hogy néhány év múlva derűs, idős hölgy vagy házsártos öregasszony válik-e belőlünk!

Fekete István: Egy

Egy küszöb, kopott, ritkán járnak,
Egy tölgyfa-ajtó, erős, barna...
Egy kilincs, hajlott, halkannyíló,
Egy lábtörlővas, régibb fajta.

Egy szoba: csupa kedves árnyék,
Egy ágy - fekvéskor megnyikkanó -
Egy lámpa: derűs sárgafényű
S egy öreg asztal, persze: dió...

Egy képen ködös őszi-tájék,
Egy ablak mely nem néz, csak lát...
Egy szék, ívelt sima karfájú,
Egy kályha s hozzá parázslapát.

Egy kutya: komoly házőrző
- Bár nincs mit őriznie soha -
Egy macska is, hogy doromboljon
S ne unatkozzon a nagy kutya.

És egy árva szomszéd is lehet!
Csak annyit tudjon, hogy ott vagyok
És megtaláljon álmomban békén,
Megtaláljon, ha meghalok.

Sík Sándor: A könny születéséről

Boldog a bűn és érdemtelen áldott,
Mert semmiből teremt egy új világot.
Boldog a bűn, mert ő szüli a könnyet
És százszor szent a könny.

És másom nincs, csak a könny, amit sírok,
Egyetlen ősi örököm.
Nincs másom. És az sem enyém,
Az én könnyem nagytitkos messze tenger,
És én úgy állok partja meredekjén,
Félve és fázva, félig-húnyt szemekkel.

És a szemem lehunyni sem merem,
Mert a tengereken sziszegnek az éjek,
És elzsibbaszt egy szörnyű félelem;
És a szememet kinyitni is félek.

És úszni kellene és nem merek,
Hiába hívnak messze tengerek;
Csak reszketek, vacogva reszketek.
És, jaj nekem, egyhelyben állok.

A bűn az áldott.
Mert eljön és az óriás vizeknek
Örvénylő mélyére merít,
És tágra nyílt szemeim elé hozza
A mélységek rejtelseit.
Megmutat mindent ott lent a fenéken,
Hullám alatt, kövek megett,

És úgy találom meg enmagamat
És úgy találom meg a könnyeket,
És ama világos világot.
A könny, a könny ezerszer áldott!

Tapasztaltad már?

Történt egyszer, hogy egy indián együtt sétált New Yorkban nem indián barátjával. A Times Square környékén jártak. Éppen csúcsidő volt, tehát sokan nyüzsögtek az utcákon. Az autósok nyomták a dudákat, a taxisok csikorogva fordultak be az utcasarkokon, a város zaja szinte süketítő volt. Egyszer csak megszólalt az indián:

- Hallok egy tücsköt.

- Az nem lehet- mondta a barátja. - Ekkora zajban hogy lehetne meghallani egy tücsköt?

- Biztos vagyok benne. Hallottam egy tücsköt - mondta az indián

- Ez örülség- mondta újra a barátja.- Az indián viszont egy kis ideig türelmesen figyelt, majd elindult az utca másik oldalára, ahol néhány bokor nőtt. Az ágak között tényleg megtalálta a tücsköt.

A barátja álla leesett: - Ez lehetetlen. Neked természetfölötti hallásod van.

- Nem, dehogy.- válaszolt a bennszülött - Az én fülem semmiben sem különbözik a tiedtől. A dolog csak azon múlik, hogy mire figyelsz jobban.

- Ez lehetetlen, én sose hallanék meg egy tücsköt ilyen zajban. Nem, nem lehetetlen - hitetlenkedett tovább a barátja.

- Az egész csak azon múlik, hogy mi a legfontosabb neked. Figyelj! Bemutatom.

Az indián kivett a zsebéből néhány érmét, majd a földre ejtette azokat. Harminc méteres körzetben minden fej megfordult, hogy vajon az érme, ami csörrent, nem az övék-e.

- Látod már, hogy mire gondoltam? Az egész azon múlik, hogy mi az, ami fontos számodra.

A hatás

Mahatma Gandhit nagy tisztelet övezte az emberek körében és sokan kértek tőle tanácsot. Egy napon egy asszony kereste fel gyermekével. Kisfia nap mint nap tömte magába az édességeket, és édesanyja komolyan tartott tőle, hogy megbetegszik. De hiába tiltotta, amikor csak lehetősége nyílt rá, a kisfiú tovább torkoskodott.

Az asszony elkeseredve mondta Gandhinak a problémáját.

– Kérlek, Mahatma, mondd meg a gyermekemnek, hogy ne egyen annyi a cukros ételt, mert tönkreteszi az egészségét.

Gandhi egy pillanatra elgondolkodott, majd így szólt:

– Gyertek vissza két hét múlva.

Az asszony meglepődött a válaszon, de meghajolt és eltávozott. Két héttel később visszatért fiával. Gandhi ekkor a gyerek szemébe nézett és azt mondta:

– Ne egyél cukrot. Nem tesz jót az egészségednek.

A kislány nagy hatással volt a bölcs és megfogadta, hogy lemond káros szokásáról. Édesanyja nagyon hálás volt Gandhinak, de egyúttal értetlenkedett is magában, hogy miért kellett kétszer megtennie ezt a nagy utat. Összeszedte hát a bátorságát, és így szólt:

– Nagyon köszönöm Mahatma a segítségedet! De mondd, ha csak ennyi kellett, miért nem tudtad ugyanezt két héttel ezelőtt elmondani?

Gandhi ekkor mosolyogva így válaszolt:

– Akkor még nem volt semmi alapom arra, hogy tanácsot adjak a fiadnak – még én is ettem cukrot.

Múlt és Jövő

"Tegyük föl, hogy van két hasonló korú gyerek. Az egyik a hetvenes években született, csíkos térdzokniban van, és nejlon iskolaköpenyben, mert magán felejtette, amikor hazaért a suliból.

A másik az ezredforduló környékén született, menő tornacsukában van, és hibrid terepjáróban, mert benne felejtették, amikor hazaértek a plázából.

Az előbbi gyerek neve Öcsi, a másiké meg Izé.

És most tegyük föl, hogy az időgép meghibásodott, így aztán egymással játszanak.

Előbb gyanakodva végigmérik egymást. Izé megkérdi, mi az a foszlott, fehér papír a fejeden, mire Öcsi sűrű erdőről beszél, meg számháborúról, Izé máris kapcsol, hogy az csak valami új Xbox-cucc lehet. Öcsi csodálkozik, mi az az Xbox, tán egy óriás matchbox, Izé röhög, á, dehogy, mozgásérzékelő információs rendszer, a nappaliban kell ugrálni a tévé előtt, egy gép bemásolja az arcodat, és olyan, mintha te harcolnál a filmben. Öcsi hüledezik, hogy fú, de kafa lenne, de ma sajna hétfő van, adásszünet, aztán megkérdi ő is, hogy Izé fején mi az a nagy izé odatapadva, de Izé csak a vállát vonja, hogy mi lenne, hát palmtop, lehet vele telefonálni, fészbukolni meg dzsungelgyilkosost játszani 3D-ben, és hetvenezerbe kerül. Öcsi rábólint, hogy az ő új Ladájuk is annyiba került, de telefonálni csak a sarki fülkéből lehet bélásért vagy tantuszért. Jó lenne lemenni focizni a térre, mondja Öcsi, de Izé inkább menne a netre fel, úgy fekvé is focizhat. Öcsi térdén ragtapasz, mert tegnap is focizott, Izé térdén is ragtapasz, már megint kiverte az allergia. Mi az az allergia, kérdi Öcsi, hát amikor a védelmi rendszered ellened támad, mondja Izé, fú, de kafa bunyó lehet, így Öcsi.

Öcsi jóéjt-pusztit kap az anyukájától, Izé esemest, Öcsi vállveregetést az apjától, Izé pluszmemóriát, Öcsinek tortát süt az anyukája a szülinapjára és meghívhatja a barátait, Izének csúszdaparkot bérelnek, és az apukája meghívja a prominens barátait.

Öcsi nem nézhet tévét egyedül, Izének saját tévéje van, nézze inkább egyedül. Öcsi mérnök lesz, sose ér rá, mert annyi mindent fel kell találnia, Izének nincs mire ráérnie, mert nincs már mit feltalálni, Öcsi melle dagad a büszkeségtől, Izének tyúkmelle van a gépezéstől, Öcsi bőszen csajozik, Izé újabban metroszexuális, Öcsi megnősül, Izének kötődési problémái vannak, Öcsi gyereket nemz, bár sokkal későbbre tervezte. És elnevezi Izének, na. És az időgép ekkor megjavul.

És Öcsi nézi a fiát, akinek nincs terve, se álma, se kedve, csak a palmtopon lóg folyton. És nem érti, hol rontotta el vele. És megvesz neki minden új fejlesztést, hogy kimutassa, mennyire szereti, de hiába, mert a bűdös kölyöknek semmi se elég jó.

És akkor kiabálni kezd, hogy érted tettem mindezt, fiam, neked hoztam létre ezt a szép kibervilágot, hát miért nem örülsz, miért nem kezdesz már magaddal valamit? De Izé csak nem örül, és nem kezd magával semmit.

Egy régi anekdota szerint az apa elmegy a bölcshez tanácsért, amiért a gyermeke követelőző, nemtörődő, agresszív, pimasz, lélektelen, kedvetlen, lusta, trágár lett. Egész nap csak fekszik, és a falat bámulja. A bölcs hosszan hallgatja a férfit, majd azt mondja: – Menj haza, barátom, ülj le mellé, és szeresd jobban!”

Gondolkozz el !

Amikor azt hiszed, csak Téged bánt az Élet... Nézz körül a világban!

Láthatod azokat az embereket, akik az utcán élnek.

Ha azt hiszed, hogy csak neked fáj, amikor akit szeretsz, mással látod, nézz meg egy vakot... ki soha nem láthatja meg a napvilágot.

Ha azt hiszed, ver a sors, mikor az emberek rosszat kiabálnak Rád, nézz meg egy süketet, ki soha nem hallhatja az Élet dallamát...

Ha azt hiszed Te vagy az egyetlen, akit akadályok veszik körül, nézd azokat, akik nem tudnak járni, arcukon mégis mosoly derül.

Ha azt hiszed rossz helyre születted, s Téged senki nem szeret, nézz meg egy árvát, ki könnyes szemmel nézi a Te szüleidet...

Ha azt hiszed, hogy nem kapsz időt, hogy begyógyuljanak a sebek, nézd azokat, kik hirtelen hunytak el, nem ölelhatték át szeretteiket.

Mielőtt panaszkodnál, nyisd ki a szemed, rosszabb is lehetne... S rájössz, hogy nem sírva kell eltöltened a napot, hanem nevetve. Köszönd meg, amit a sorsból kaptál, ne háborogj soha. Ez vezessen az Életben!

Kedves Ismerősöm, 50-es anyuka írta a következő mondatokat, tapasztalva a fiatalabb generációk és a digitális világ kapcsolatát:

„Kérdésem egyszerű: Jó ez így? Ebbe az áramba bele kell álljunk? Virtuális analfabéta az, aki ezt nem teszi? Ha ránk tör az elménk fáradtsága, akkor úgylis a mimika, az érzéseké lesz a főszerep, de aki ezt soha nem élte meg (mai tinik, húszasok, nem kevés harmincas éveiben járó), az mit csinál 30-40 év múlva? ... Egyre kevésbé értem, mi zajlik körülöttem.”

Mit mond erről a pszichológus, a téma avatott szakértője, egy klinikai pszichológus?

És mit mondasz Te, Olvasó? Jogtalanul kárhozzátjuk a „mai fiatalokat?” Semmiképp ne essünk abba a hibába, hogy a féltésből igazságtalan bántás legyen!

Tari Annamária: Generációk online

...Vannak a csodás technikai eszközök, amikre az idősebb generációk legyintenek, a kevésbé idősek, a középkorúak és a fiatalok használják azokat, míg a legfiatalabbak, a *nem digitális bevándorlók* bennük, és általuk élük az életüket. Ők azok, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy létezett világ Facebook, Twitter vagy Instagram nélkül, akik számára fontosabb a párkapcsolat létezésének tényénél az, hogy közzétegyék a közösségi oldalakon. Ezeknek a nagyon fiataloknak egy dolog számít: ami online létezik. Nem tudják és nem is akarják függetleníteni magukat a virtuális valóságtól. Csak az létezik, csak az történt meg, aminek nyoma van online. Ők már nem tudják átélni az élményeket, ők posztolják az élményeket. Ők azok, akik úgy fotóznak le és osztanak meg bármilyen eseményt az életükből, hogy eszükbe sem jut nem a telefonon keresztül, hanem a saját szemükkel megnézni és átélni azt. A valóság megszűnt létezni. Az IRL (a Való Élet) halott.

Több ez, mint a fiatalság egy újabb, mülékony hóbortja. Ezek az emberek már nem képesek koncentrálni egy dologra olyan hosszan sem, mint egy aranyhal (nem költői túlzás: egy másodperccel le vagyunk maradva az aranyhal koncentrációs készsége mögött). Folyton unatkoznak, sőt, unatkozunk, mi is, harmincasok, s már a többiek is. Unottan lézengő, nyilvánvalóan hamis és hazug kirakatéleteket tolunk kéretlenül az „ismerőseink” orra alá, elfeledkezve olyan apróságokról örökre, mint ún. magánélet, intimitás, szemérem. Az van, aminek online van nyoma. Mindig, minden azonnal közös ügy, és a legújabban kipoztolt elmés hülyeség után 8 percenként csekkoljuk türelmetlenül, hogy *lájkolta-e valaki* azt, és hányan tették. Felnőtt, sőt, gyakran középkorú emberek kapnak hisztéria-közeli rohamot pusztán azért, mert az aktuális partnerük nem válaszolt az egy órával ezelőtt elküldött szívecskéjükre. Hát indok az, hogy dolgozik?!

...Ott tartunk, hogy idegpályák sorvadnak el a digitális generációk tagjainak fejében, mérhetően és tényszerűen. Nem élünk, csak átklikkelgetünk, átszörfölünk az életünkön. Nézzük mások hazug moziját, és gyártjuk a saját külső mozinkat, pedig alapvetés: amíg a külső mozi megy, addig a belső leáll. Ha nincs belső mozi, nincs élményátélés, nincs emlék, élmény, tapasztalat: meg sem történt igazán az agyunk, a személyiségünk számára. Igaz, a neten van nyoma. A semminek. A flitteres, felfújtt, ostoba, üres kamufilmnek. Mindeközben persze, szorongunk. Minél fiatalabbak vagyunk, annál jobban. Mindenki élete csupa csillogás, mindenki mindenható, csak magunk vagyunk átlagosak. A két legfiatalabb generáció odáig jut félelmében, hogy ki sem költözik a mamahotelből, mert akkor felnőtté kell válnia, és szembesülnie azzal, hogy a valóságban nem jár neki sztárfizetés pályakezdőként, nem szereti és nem pátyolgatja mindenki, sőt: időről időre 160 karakternél hosszabban kell írnia vagy beszélnie. Az pedig rémisztő, hovatovább: bonyolult.

A meg nem élt élet pedig át nem élt, így fel nem dolgozott érzelmekhez vezet, melyeket – minta és tapasztalat híján- kezelni sem tudnak. Az létezik, ami a neten elérhető. Mindeközben a szüleik valóságukat meg tehetségkutatókat bámulnak a tévében, és azt hiszik, hogy az *ő gyerekekük nem „olyan”*. És egyébként is, a szobájában van, nem? Mi baja lehet egy kis netezéstől?

Be sem tudják emelni a helyzet másságát, súlyosságát a gondolkodásukba, nem értik, hogyan lehet a netes zaklatástól kiborulni, hogy mennyit árthat a *mobbing**, mert ők nem tudják az alapvetést: ami a neten van, **az** létezik. Semmi más nem számít.

Ez a mindent, de azonnal kora. A semmi nem érdekel kora. Az untat az élet kora. A *hazug fészükéletek* kora. A *hisztéria*, a *követelőzés* és a *nekem jár kora*.

A kor, amelyről azt hisszük, elmúlik. A generációké, akiről azt hisszük, nem mi vagyunk. Pedig dehogynem. Isten hozott a romlás kezdetén, ahol a tempó szédítő, az állandóság a múlté, te pedig csak kapkodod a fejed és próbálsz túlélni, miközben áztatod magad: te nem váltál ilyené.

***mobbing** gyakran ismétlődő pszichológiai terror, - legalább egyszer egy héten és legalább fél éven keresztül – cselekedetek sorozata egy egyén vagy egy közösség részéről

Ez is hátránya a digitális világnak?: Történészek komolyan aggódnak azért, hogy jelen korunkból az internet jóvoltából nem kerülnek tényszerű rögzítésre fontos események, történések, amikből a történész majd 100 év múlva dolgozhatna. És még ha Pendriveon rögzítésre kerül is sok anyag, vajon lesz-e akkor arra alkalmas eszköz, hogy ezt az információt megjelenítsék. Hiszen pár évtized alatt a floppy lemez, a video film, és lassan a DVD, CD is divatjamúlttá vált...(Szerk.)

Vas István: Képlet

Ha most találkoznánk, egy napra csak,
Már pontosan tudnók, mit kell csinálni.
Már nem volnának itt fölösleges szavak:
Lemúltak a volt élet álvitái,
A sértődés, a becsvág, a hál, melyben éltünk.
Fölsleges harc volt, reménytelen.
Mit számítana már a győzelem?
De fájni tud ma is a vereségünk.

Ha most találkoznánk, egy napra csak,
Már tudnánk pontosan. Csak egy találkozásra!
Nem volnának fölsleges szavak,
Ha egyszer eljőnnél. Hiába kérlek.
Ami belőlünk megmaradt,
Csak mint a minden dolgok fizikája,
Csak mint a mozgás, az anyag:
Valami algebrai kivonat,
Egy elmúlhatatlan érvényű képlet.

Balla Máté: Talán

fűszálak kavicsok	ahol a hangya talán
járda-repedések	még költő lehet
az én szűkre	ahol a vers talán
szabott tájam	még önmaga lehet
a te szűkre	talán
szabott tájad	

Lengyel Géza: Léttörvény

Nem elég fent, magasban szállni,
leszállni is bizony tudni kell –
erre tanít a vándormadár röpte –
így tud legyőzni távolságokat;
kell pihenés, energia felhalmozott,
átvészelni az orkánt, légörvényeket.
Leszállni is tudni kell
akkor is, ha fentről a világ oly' csodás
s lent vár nem csak a zöld pázsit
de sok veszély és szürke hétköznapiok –
így születik a vágy, hogy ismét felrepülj –
lent és fent körforgása ez –
így teljes az élted, így kerek a világ.

Talán ez a nyitja?

Ferenc pápa Limában sok ezer fiatallal találkozott, s a bizalom, a lelkesedés hangján szólt hozzájuk. Ez a hang egészen más, mint az előbbi vélemény a mai fiatalokról. Talán azokhoz lehet így szólni, akiknek van szilárd értékrendjük, akik tudják, miért élnek a világban? Vagy az tud így szólni, aki maga is nagy bizalommal van a Teremtő iránt?

„...Porres Szent Mártonra gondolok. Semmi sem akadályozta meg ezt a fiatalembert abban, hogy megvalósítsa álmait, semmi sem akadályozta meg, hogy életét adja másokért, semmi sem akadályozta meg abban, hogy szeressen, és azért tette, mert megtapasztalta, hogy az Úr volt az, aki őt elsőként szerette. Úgy szerette, amilyen volt: mulattként, akinek sokat kellett nélkülöznie. Emberi szempontból, barátai szemében teljesen „vesztesnek” tűnt, ő viszont tudott valamit, ami egész életének titka volt: tudott bízni. Bízott az őt szerető Úrban. És tudjátok miért? Mert az Úr volt az, aki elsőként bízott őbenne; ahogyan bízik mindnyájatokban, és sosem fárad bele abba, hogy bizzon. Az Úr mindnyájunkra rábíz valamit, és a válasz az, hogy bízunk benne. Most mindnyájan gondolkodjatok el szívetekben: mi az, amit rám bízott az Úr? ... Mindenki gondolkodjon... Mi van a szívében, amit rám bízott az Úr? Mondhatjátok nekem: de időnként annyira nehézé válik minden. Értelek titeket. Azokban az időszakokban elboríthatnak a negatív gondolatok, azt érezhetjük, hogy sok helyzet van, amellyel nem tudunk megbirkózni, ..úgy érezzük, hogy vesztesre állunk. De nem így van, azokban a percekben is, amikor kiesésre állunk, továbbra is bízni kell! Vannak pillanatok, amikor azt gondolhatjátok, hogy nem tudjátok megvalósítani, amire életetekben, álmaitokban vágytok. Mindnyájan átmegyünk ilyen időszakokon. Azokban a pillanatokban, amikor a hit kialudni látszik, ne felejtsetek el, hogy Jézus az oldalatokon áll! Ne adjátok fel, ne veszítsétek el a reményt! Ne felejtsetek el a szenteket, akik a mennyből kísérik minket; forduljatok hozzájuk, és fáradhatatlanul kérjétek közbenjárásukat!...ennek a földnek sok szentje van, mert „megszentelt” föld. Kérjétek segítséget és tanácsot olyan emberektől, akikről tudjátok, hogy jó tanácsot tudnak adni, mert arcuk örömet és békét sugároz. Engedjétek, hogy kísérjenek titeket, és így előrehaladjatok az élet útján! De továbbmegyek: Jézus mozgásban akar látni titeket! Úgy akar látni, hogy küzdesz eszményeidért, és igyekszel követni az ő útmutatásait. Ő a boldogságok útján fog vezetni titeket, mely egyáltalán nem könnyű, de lelkesítő út, ezen az úton nem lehet egyedül haladni, csoportban kell menni, ahol mindenki együttműködhet, önmaga legjobbját nyújtva. ...Időnként megtörténik, hogy csalódunk egy barátunkban, egy barátnőnkben, mert jónak tartottuk, de aztán láttuk, hogy mégsem annyira jó, csalódunk, és elhagyjuk. Jézus sosem csalódik, sosem! És sokszor csalódunk magunkban is. „Atyám, ha Ön tudná, miket csinállok... mondok valamit, de mást csinállok, életem nem teljesen tiszta...” Mindezzel együtt Jézus sosem csügged miattatok! Most tartsunk egy kis csendet! Mindenki nézzen a szívébe, milyen

az élete?! Azt találod majd, hogy bizonyos idő-szakokban jó dolgok vannak ott, más időszakokban viszont nem annyira jók, de mindezzel együtt Jézus sosem csügged miattad! És mondd neki szíved mélyén: „Köszönöm, Jézus, hogy eljöttél, hogy elkísérj engem a rossz időszakokban is, köszönöm, Jézus!”

Hadd mondjam meg nektek: a szívet nem lehet fotosopponni, mert ott dől el az igazi szeretet, ott dől el a boldogság, ott mutatkozik meg, ki vagy valójában: hogy milyen a szíved. Jézus nem akarja, hogy „kozmetikázzák” a szívedet, ő úgy szeret, amilyen vagy, és van egy megvalósítandó álma mindegyiktekről...ajánlom, hogy vegyétek elő a Bibliát, olvassátok, és emlékezzetek azokra, akiket Isten kiválasztott: Mózes dadogó volt; Ábrahám öreg; Jeremiás roppant fiatal; Zakeus alacsonynövésű; a tanítványok, amikor Jézus azt kérte tőlük, hogy imádkozzanak, elaludtak; Mária Magdolna egy nyilvános bűnös; Pál a keresztények üldözője; Péter pedig megtagadta őt... később pápa lett, de megtagadta őt... És folytathatnánk a sort. Jézus úgy szeret téged, amilyen vagy, ahogyan ezeket a barátait is úgy szerette, amilyenek voltak, gyarlóságaikkal együtt, jobba válási szándékukkal együtt. Ne kozmetikázd magad, ne kozmetikázd a szíved, hanem olyannak mutakozz Jézus előtt, amilyen vagy, hogy segíteni tudjon előrehaladni az életben. Amikor Jézus ránk néz, a szívünkben lévő szeretetet nézi, amelyet felkínálunk. Az ő szemében a legfontosabb az, hogy mekkora szeretet van a szívemben. És szeretném, ha ezt a kérdést a mi Anyánknak is feltennénk: „Édesanyám, drága Szűzanya, nézz a szívemben lévő szeretetre: kevés? sok? egyáltalán szeretet?” Biztosak lehettek, hogy ő kísértéteket életetek minden pillanatában, útjaitok minden kereszteződésében, különösen, amikor fontos döntéseket kell meghoznotok! Ne csüggedjete! Haladjatok tovább, mindnyájan együtt! Mert az életet felemelt fejjel érdemes élni! Isten áldjon meg titeket!

Táncoló lábak
Keringve szállnak
A szoknya perdül
Toppán a láb.

Kecses kéz lendül
Zeneszó csendül
Dobbanó lábam
Ne add alább.

Suhogó selyem
Omlik vállára

Kezemmel óvom
Csöpp derekát.

Mosolyog ajka
Két szeme sarka

Megsimogatom
barna haját.

Karomba tartva
Átérezem rajta

A szerelemnek
Bódulatát.

Tündöklő arca
Jól felnagyítja
A báli terem
Ragyogását.

Sudár alakja,
Víg jelmez rajta.

Farsangi bálon
Álarc takarja
Szép orcáját.

Kedves Olvasó!

Szeretném elmesélni Neked páratlan hangverseny-élményemet. Tudom, ezt szavakkal nem lehet érzékelteni, mégis, szeretnék kedvet csinálni a hallott művekhez.

Szerkesztőtársam hívott meg a MÜPA-ba fuvolaművész lánya, Zsófia koncertjére, aki Hacsaturján egy eredetileg hegedűre írt versenyművét játszotta. A David Ojsztrah számára készült művet később Jean-Pierre Rampal írta át saját hangszerére. Ez a tradicionális nyugati keretbe jól illeszkedő örmény folklórra épülő versenymű a XX. század egyik legnépszerűbb, bár nehézsége miatt viszonylag ritkán előadott alkotása lett. Nem csak engem ragadott meg a hosszú darabban ezerféle módon megszólaló fuvola és a szimfonikus zenekar együttese, óriási taps honorálta a produkciót.

A szünet után Hermann Suter: Le Laudi di Francesco d'Assisi című oratóriumát hallhattuk, mely Szent Ferenc Naphimnuszára írt kilenc tételes mű. A szintén XX. századi svájci zeneszerző és karmester műve gyógyítóan hatott lelkemre az Istenre nem figyelő, rohanó világban.

Hatalmas – két gyerek és egy felnőtt - vegyes kórus, valamint 4 szolista énekét kísérte a nagy létszámú szimfonikus zenekar. Áradó Isten-dicséret, imádás, hálaadás zengett hosszan a csodálatos akusztikájú teremben. Szünni nem akaró tapsvihár volt a több száz szereplő jutalma.

Az élmény után nagyon vágytam arra, hogy ismét meghallgassam ezt a darabot, s a Youtube-on meg is találtam. Nem a legjobb minőségű a felvétel, de visszaidézte az előadás élményét. Olyan természetesen következett - végignézve a Teremtést - az Alkotó dicsérete.

Ha teheted, hallgasd meg, s dicsérd velük együtt a Teremtőt! (P.M.)

Laudato si!!!

Reményik Sándor: Köszönöm, Uram...

Köszönöm Uram, hogy tiszta a szemem
S látom ragyogni arcodat.
Köszönöm, hogy erős a lelkem
S tudom harcolni harcodat.
Köszönöm, hogy tudlak szeretni,
Köszönöm, hogy hitem erős.
Köszönök mindent, mindent, Uram,
A sok tavaszt, a lepkét, a
búzavirágot,
Köszönöm a dalt, életet, álmot.
Köszönöm, hogy végig enyém
voltál,

Köszönöm a Tábor és a Golgotát,
Köszönöm Emmaust és Betániát.
Ha elmegyek, Uram, mindent meg-
köszönök,
S megcsókolom szentséges kezed,
Mely átkarolva tartott a viharban,
Védett és el nem eresztett.
Köszönöm, hogy oly sok szerető
szívet adtál,
Vendégséget szentelt oltárodnál.
Köszönöm, melyben eljössz: a
Percet,
S mit letűznek fölém: a Keresztet

Kerék Imre: Fa

nézd ezt a görbe fát ahogy
önnön belső terében áll
s hangtalanul szívósan őri
gyökerével a csontkopár
sziklakövet tanul fegyelmét
ahogy az örvénylő időben
kitartón dacol a szelekkel
mint valami pompeji őrszem
a lombját perzselő napot
sebtépő fagyok éles körmét
túrve formálja magát véglegessé
s bár tudja sorsa csak percnyi öröklét
ágai között fészket óv
csipogó életeket ringat
kéрге alatt álca báb áttelel
csúcán tollázkodik az esti csillag
s vele együtt egy égboltot emel míg
küldetését végre betöltve
ős nyugalommal félelem
nélkül zuhan alá a völgybe

Gyurkovics Tibor: Áldás

Megadatott még úgy szeretnem,
ahogy még sosem szerettem,
hogy kitárom az ablakot,
és látom, hogy a nap ragyog.

Hogy bedől a fény a szobámba,
A szemembe, szívembe, számba,
és én magam is ragyogok.
Megadatott.

Szikrázik, száguld rejtekem
lopózik be a naplemente,
mielőtt lebukik a nap,
arany sisakban lássalak.

Téged, akit még úgy szeretnem
megadatott, ahogy nem szerettem
senkit se, talán csak Istent,
ki benned végülis fölismert:

hogy fény vagyok, hogy szép vagyok,
s övé vagyok. Megadatott..
S megengedte, ha már alig lát,
hogy megoldjam a saruszíját

Egy taxisofőr emlékeiből:

...Volt egy időszak az életemben, úgy húsz évvel ezelőtt, amikor taxisofőrként kerestem a kenyerem, igazán szabad élet volt, nem volt főnököm. És mint a szerencsejátékos, annyira élveztem, hogy minden egyes új utas más és más, előre megjósolhatatlan élményt tartogatott: épp olyan, mint amikor kockát dobsz a játékkeremben.

Amire nem számítottam, hogy az autóm elkezdett amolyan gyóntatófülkeként is üzemelni. Éjszaka vezettem, nem láttam az utast, csak mentünk, mindig két idegen az éjszakában, és hallgattam, ahogy alkalmi útitársam az életéről mesél. Olyan bensőséges dolgokat osztottak meg velem, amelyekről fényes nappal, szemtől szemben biztosan nem beszéltek volna.

Egyik éjjel megérkeztem a megadott címre és dudáltam. Néhány perc várakozás után megint megnyomtam a dudát. Ez volt aznapra az utolsó fuvarom, úgyhogy már azon voltam, hogy inkább hazaindulok. De aztán mégis inkább kiszálltam, elsétáltam az ajtóig és becsöngettem. Egy pillanat – válaszolt egy törékeny, idős hang odabentről. Hallottam, hogy valamit vonszolnak a padlón. Kisvártatva kinyílt az ajtó. Kilencvenéves-forma, aprócska asszony állt előttem. Egyszerű ruhát viselt és kis kalapot, kalaptúvel. Úgy nézett ki, mintha egy régi, fekete-fehér filmből lépett volna ki. Mellette egy kis bőrönd pihent. Ahogy benéztem a lakásba, olyan volt, mintha évek óta senki sem lakna benne. A bútorokat fehér lepedőkkel terítették le. Nem voltak órák a falakon, egyetlen kép vagy dísz tárgy sem a polcokon.

- Kivinné a bőröndömet a kocsihoz? Szeretnék néhány percre egyedül maradni. Aztán, ha Ön is úgy gondolja, visszajöhetne értem, hogy lekísérjen az autójáig. Nem vagyok valami jó erőben.

Miután beraktam a bőröndöt a csomagtartóba és visszaértem, belém karolt. Lassan, nagyon lassan odasétáltunk a taximhoz. Közben végig a kedvességemért hálálkodott. - Semmiség – feleltem - Minden utasommal úgy bánok, ahogyan mástól is elvárnám, hogy az édesanyámmal bánjon.

- Milyen jó fiú maga! – mondta, ahogy beült a hátsó ülésre. Odaadta a címet, aztán megkérdezte: - Mehetnénk esetleg a belvároson keresztül?

- Nem az a legrövidebb út. – vágtam rá gyorsan.

- Ó, azt egyáltalán nem bánom. – mondta. - Egy hospice-házba tartok.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A szemeiben könnycseppek csillogtak.

- Nincs már családom. Mindenki meghalt. - Nagyon csendesen beszélt. - A doktor úr szerint nekem sincs túl sok hátra. - Csendben a műszerfalhoz nyúltam és kikapcsoltam az órát. - Mit szeretne, merre menjünk?

A következő két órában bebarangoltuk a várost. Megmutatta nekem azt az épületet, ahol réges-régen liftes kisasszonyként dolgozott. Aztán elmentünk abba a városrészbe, ahová új házasként a férjével költöztek. Egy picit megálltunk egy bútorraktár előtt. Azt mondta, lány korában az még bálterem volt, és a többiekkel odajártak táncolni. Néha megkért, hogy álljak meg egy-

egy sarkon vagy egy épület előtt. Nem mondott semmit, csak maga elé révedt. Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek a horizonton azt monda: Most már mehetünk. Elfáradtam.

Szótlanul haladtunk a megadott címig. Alacsony épület volt, a feljáró az előtetővel fedett főbejáratig vitt.

Két egyenruhás alkalmazott jelent meg, ahogy megérkeztünk az ajtó elé. Profi udvariassággal segítettek. Kinyitottam a csomagtartót, és elvittem a bőröndöt az ajtóig.

Az utasomat már beültették egy kerekesszékbe. - Mennyivel tartozom? – kérdezte és benyúlt a retiküljébe a pénztárcájáért.

- Semmivel. – feleltem.

- Magának is meg kell élnie valamiből. – mondta.

- Vannak más utasaim is. – szereltem le.

Aztán, egy hirtelen ötlettől vezérelve lehajoltam és megöleltem. Meglepő erővel szorított magához.

- Nagy örömet okozott egy kis öregasszonynak. – mondta végül - Köszönöm.

Megszorítottam mindkét kezét és visszasétáltam a kocsinhoz. Hallottam, ahogy mögöttem becsukódik a ház ajtaja.

Aznap csak vezettem, céltalanul. Nem vittem utasokat. Nem volt kedvem beszélni. Egyre csak az járt az eszemben, mi lett volna, ha az asszony egy dühös sofőrt fog ki? Vagy valakit, aki türelmetlen? Vagy mi lett volna, ha én magam vagyok türelmetlen és elhajtok kopogás nélkül?

Lassan megértettem, hogy egész életemben nem tettem még fontosabb dolgot, mint előző éjszaka.

Egész életünkben a nagy dolgokra várunk. És a nagy dolgok néha meglepő álruhában érkeznek: úgy vannak csomagolva, hogy aki nem figyel, az észre sem veszi, mennyire fontos lehetőséget mulasztott el.

Küszöbén az estnek

csillagfakadáskor

dalba fog az ember.

Ha már fáj a sorsa

nagyon szépen fájjon.

Küszöbén az estnek

csillagfakadáskor.

(Utassy József)

VICCOLDAL

Mindig arra vágytam, hogy a számítógépet ugyanúgy tudjam kezelni, mint a telefonomat.

Mostanra valóra vált az álmom. Immár a telefonomat sem tudom kezelni.

A hangverseny szünetében valaki benyit a karmester öltözőjébe:

- Mester, kötelességemnek tartom, hogy figyelmeztessem önt: a zenekarban többen lazálnak. Észrevettem például, hogy a dobos csak akkor üt, ha ön odanéz!

Az anyós nagy örömmel bontja ki az ajándékot, majd felháborodva mondja a vejének:

- De fiam, ebben a csomagban vatta van!
- Igen mama, hát nem fülbevalót kért?

Sűrű, átláthatatlan ködben két autó szinte egymáshoz tapadva araszol.

Az első kocsi hirtelen fékez, mire a második nekimegy. A hátsó sofőr kiugrik a kocsiból.

- Mi az ördögöt csinál? Hogy lehet ilyen hirtelen fékezni minden ok nélkül?
- Mi az, hogy minden ok nélkül? Ha nem venné észre, az én kocsim már a garázsban van.

Altató receptre

- Én nem értem Kovács úr, minek magának altató, hiszen minden nap éjfél utánig látom önt a kocsmában! - mondja a rendelőben az orvos.
- Nem is nekem lesz doktor úr, hanem a feleségemnek!

Gyógyszerreklám

Kovácsnének nagyon fáj a gyomra, ezért elmegy az orvoshoz:

- Asszonyom - mondja az orvos -, vegyen be ebből a tablettából. Biztosan látta, hirdetik a tévében is, hogy nagyon hatásos.
- Ez? Ez nem kell! - tiltakozik Kovácsné. - A tévében az a nő naponta ötször panaszodik a gyomorfájására, és mindig be is veszi a tablettát, de semmit nem segít, mert másnap előlről kezdi

Elítélt rab a börtönorvosnak:

- Nézze, doki! Már kivette a lépemet, a mandulámat, az orrmandulámat és az egyik vesémet. Csak azt kértem magától, hogy juttasson ki innen!
- Azt teszem, csak apránként! - mondja a doki.

- Ébresztő, Kovács bácsi! - rázza föl betegét a fiatal nővérke.

- Mi van?

- Azért jöttem, hogy beadjam az altatót.

- A maga bajának egyértelműen az alkohol az oka - mondja az orvos a betegének.
- Köszönöm, doktor úr. Maga az első, aki nem engem hibáztat.

A páciens sokévi huzavona után végre rászánja magát, hogy elmenjen a fogorvoshoz. A fogorvos belenéz a szájába és felkiált:

- Mégis elmehettek nyaralni a Bahamákra!

- Doktor úr, egész héten rossz volt a közérzetem.
- Vetkőzzön le, megvizsgálom. Sajnos nem tudom igazán megmondani, mi a baja. Biztos a sok sör az oka.
- Rendben. Akkor visszajövök, ha már kijózanodott.

Orvos a részeg pácienshez:

- Tudja maga, hogy évente 30 000 svéd hal meg az alkohol miatt?
- Nekem aztán mindegy, én magyar vagyok!

Egy nőgyógyász vizsgálja autószerelésből. Tájékoztatják, hogy az elérhető pontszám 100. Ötven a szétszerelésért, ötven az összerakásért. A nőgyógyász nekiáll, szétszereli, összerakja. A vizsgabizottság elnöke gratulál a teljesítményéhez. Közli, hogy 150 pontot ért el. A nőgyógyász kérdően néz.

- Kérem. Kapott ötven pontot, mert tökéletesen szétszedte. Kapott ötvenet, mert tökéletesen összerakta. És végül kapott ötvenet, mert mindezt a kipufogón keresztül.

Az öregedés jelei:

A gyerekednek olyat mondasz, amit az anyád mondott neked, és amit Te is utáltál.

A tornázásról alkotott elképzelésed a "felállás a székből".

Jóval hosszabb idő alatt pihened ki magad, mint amennyi idő alatt elfáradtál.

Emlékezeted rövidül, panaszaid hosszabbodnak.

A noteszodban a legtöbb név úgy kezdődik, hogy "Dr".

Csak ülsz a hintaszékben, de nem tudod beindítani.

A gyógyszerész a legújabb barátod.

Akkor nevezed magad szerencsésnek, ha megtalálod a kocsit a parkolóban.

Kétszer annyi ideig tart, hogy feleannyit láss.

Minden fáj. Ami meg nem, az nem működik.

Két órán át keresed a szemüved, ami a fejedben van.

Belemélyíted a fogaidat a húsba, és azok ott maradnak..

Már feladtad az összes rossz szokásodat, de semmi sem lett jobb.

Türelmesebb lettél, de ez tulajdonképpen csak fásultság.

Végre összeszeded a gondolataidat, de akkor meg a tested esik szét.

EZ itt a Farsangi Ráadás!

- Mit énekel a moly a szekrényben?
- Edda bluest

Piacon:

- Egy almát kérek!
- Kettő lett, maradhat?

Utas a kalauzhoz:

- Tessék mondani, ez a vonat mindenhol megáll?
- Miért? Maga mindenhol le akar szállni?

Mikor sztrájkoltak a BKV ellenőrök, az utasok szolidaritásból nem vettek jegyet.

Ha egy bűnözőnek segítesz, mikor a bűnt elköveti, akkor te tettestárs vagy.
Ha utána segíted, akkor ügyvéd vagy.

A pesszimista az alagútban a sötétséget látja, az optimista a fényt. A realista a vonat lámpáit.

A mozdonyvezető pedig három hülyét a síneken...

A nagypapa megkérdezi az unokáját:

- Hogy vagy kis unokám?
- Én egészen jól papa, csak a fiaddal vannak problémáim.

Két barátnő hosszú idő után találkozik. Az egyik felháborodva mondja a másiknak:

- Te jól átvertél engem! Azt mondtad, a Dezső gazdag, én meg hozzámentem feleségül!
- Rosszul emlékszel. Én azt mondtam, hogy több pénze van, mint esze.

Egy matróz hajótörést szenved, és 10 éve egy lakatlan szigeten él. Egyik reggel meglát egy hajót, a sziget mellett. Gyorsan meggyújtja a jelzőtüzet, amit szerencsére a hajón észre is vesznek. Lehorgonyoznak, és egy csónak elindul a partra. Amikor kiköt, a hajótörött örömmel szalad eléjük. A csónakban ülő első tiszt átnyújt neki egy újságot, a következő üzenettel:
– A kapitány úr azt javasolja, hogy olvassa el, mik történnek manapság a világban. Aztán döntse el, hogy megmentünk-e?

Peti az iskolából piszkosan érkezett haza. Az apja megdorgálja:

- Úgy nézel ki, mint egy malac. Tudod-e mi az, hogy malac?
- Tudom édesapám, egy nagy disznónak a fia.

Pszichiáter kérdezi: – Előfordult már magával az, hogy hangokat hallott úgy, hogy közben nem látott senkit?

- Már többször is.
- Főleg mikor?
- Főleg akkor, amikor telefonálok.

A plébános úr korholja a korhely Dezsőt, mert az minden este felönt a garatra.

- Ej, Dezső, hát nem bántja a lelkiismeret?
- A lelkiismeret? Az nem... Csak az asszony néha...

– Te Gazsi, miért nem segítesz a többieknek, a gáton dolgozni? Hamarosan mindnyájunkat elönt a Tisza!

– Drága polgármester úr, mondja már meg nekem, hogy ez közügy vagy magánügy?

– Ez bizony közügy!

– Na, látja polgármester úr, ettől vagyok én 5 évre eltiltva!

Meghal a házi orvos, s lelke a mennyekbe száll. Az égi kapu előtt hosszú sorok várnak bebocsátásra, s a néhai orvos beáll a sor végére. Nyílik a kapu, Szent Péter végigtekint a tömegben, majd azt mondja az angyaloknak:

– Az orvost engedjétek előre! Ő volt a mi legjobb szállítónk.

Facebook:

Otthon a kutya elharapta az internet kábelét, elment közben a mobilnet is. Így nem tudtam belépni a facebookra.

Így hát kimentem az utcára, magam előtt cipeltem a saját fényképemet.

Időnként megállítottam embereket. Beszámoltam nekik, hogy mit reggeliztem, mit álmodtam, mik a terveim mára, milyen bölcs életigazságok jutottak eszembe.

Hátra tekintve: már hárman követnek. Két rendőr és egy pszichiáter...

